

Németh András

Szülőföldbballadák

Ágh Istvánnak

Kenyérruhánkról

Sokáig nem fogtam föl,
miért kell hozzá hímzett
kelengyénél féltettebb
erős szálú lenvászon,
hiszen, hogy jól elfedjük
az éhség hályogbékés
szemét, ahhoz szükségből
elég pár széjjelszabdalt
fehér ingfoszlány, ünnep
felejtésétől többször
megorrolt vénlánykendő
a móringsládából.
Apám bízott, hitt abban,
Turin leplét tesszük meg
csak életnek mondott szent
falat védőszárnyának,
a feltámadt búzáinkat
megóvó tarlógyolcsnak.

Hírbe hozott faluszépe

Csókárnyékból
kilépve fényre

ébren

álmodjon talán,
mint világban a
hiány,

mert nem fog szaván
nyár magot,

de a lány

szórná szirmait,
sors számolja, szél,
lesz igen, nem,
szerelem,

kérdez, míg szakít,
asszony már, ha fél,
- *lenne érdem*
gyerekem -

testben,

akárhhol, élne,
és már nincs hol.

Kegyelemkrónika

Kiriadtam
az idő öléből,
mint élni kész,
földbölcsőt ringató
imaszelíd
magyar, hogy megtudjam,
mi várna rám,
ha egyedül vagyok.

Még, én, tudom, volt itt egy kitaposott gyalogút,
városba igyekvők buszmegállójához vivő,
hogy azon, rövidcsapáson elérjék leendő
utasok senkimezején, a faluparkon

keresztül a menetrendes táblát, mint helyes célt
megmutató bádoglepelt, még, én, tudom, volt itt
a cipők nyomát meg sem őrző kőkemény földcsík,
amin lassan elamerikázott új otthonra

ácsingózva nemcsak épkézláb, de kölcsönmankós
lélek is, míg végül senki se maradt ablakok
szemével ránézni a távolodókra, eltűnt

a sorjázó lépteit eszéhez igazító
ember, és a gyimgyom a járdává kitüntetett
talpasbüszkeséget elnyelte, rég, még, én tudom.